ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CHRISTINE STIX-HACKL

της 21ης Μαρτίου 2002 [1]

I — Εισαγωγή

1. Όπως ακριβώς στην υπόθεση C-454/99 — που αφορά τις περιόδους αλιείας 1985 έως 1988 και 1990 [2] — και η παρούσα προσφυγή λόγω παραβάσεως βάλλει κατά της συμπεριφοράς των βρετανικών αρχών κατά τη διαχείριση των ποσοστώσεων αλιευμάτων κατά τα έτη 1991 έως 1996. Η Επιτροπή προσάπτει κατ' ουσίαν στις βρετανικές αρχές ότι δεν απαγόρευσαν εγκαίρως και αποτελεσματικώς τις αλιευτικές δραστηριότητες ενόψει της επικειμένης εξαντλήσεως ορισμένων ποσοστώσεων, ώστε επήλθε υπέρβαση των εκάστοτε από την Επιτροπή αναφερθεισών ποσοστώσεων αλιευμάτων κατά τα έτη αυτά.

2. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου ισχυρίζεται κατ' ουσίαν ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε, ως όφειλε, τις παραβάσεις της Συνθήκης ΕΚ που επικαλείται, χωρίς πάντως να αμφισβητήσει στο σύνολό τους τις περιπτώσεις υπεραλιεύσεως που αιτιάται η Επιτροπή για τα συγκεκριμένα έτη. Επομένως, στην παρούσα υπόθεση τίθεται επίσης κυρίως, ακριβώς όπως και στην υπόθεση C-454/99, το ζήτημα της κατανομής του βάρους αποδείξεως.

3. Το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί επί του ζητήματος αυτού με την απόφασή του της 1ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση C-333/99 [3]. Επομένως, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες της παρούσας υποθέσεως, θα πρέπει να εξεταστεί πρωτίστως αν η Επιτροπή ανταποκρίθηκε στις απαιτήσεις όσον αφορά το βάρος αποδείξεως που διατυπώθηκαν με την απόφαση αυτή.

II — Νομικό πλαίσιο

4. Η κοινοτική ρύθμιση για τη διατήρηση και τη διαχείριση των αλιευτικών πόρων απορρέει από πολλούς κανονισμούς. Αυτή οφείλει να διασφαλίζει την προστασία των αλιευτικών πεδίων, τη διατήρηση των θαλάσσιων βιολογικών πόρων και την ισόρροπη εκμετάλλευσή τους σε διαρκή βάση και υπό

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

2 — Βλ., συναφώς, τις προτάσεις μου της 5ης Μαρτίου 2002.

3 — Απόφαση Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 2001, σ. I-1025). Βλ., επίσης, τις προτάσεις μου της 11ης Οκτωβρίου 2001 στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-418/00 και C-419/00, Επιτροπή κατά Γαλλίας (απόφαση της 25ης Απριλίου 2002, Συλλογή 2002, σ. I-3969), και της 5ης Μαρτίου 2002, C-454/99 (παρατέθηκε στην υποσημείωση 2).

κατάλληλες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες [4].

5. Τόσο ο κανονισμός 170/83 όσο και ο κανονισμός 3760/92 προβλέπουν τη θέσπιση των αναγκαίων για την υλοποίηση των σκοπών αυτών μέτρων διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων. Τα μέτρα αυτά μπορούν, μεταξύ άλλων, να περιλαμβάνουν περιορισμό των ποσοτήτων των αλιευμάτων [5].

6. Κατά το άρθρο 3 του κανονισμού 170/83, όταν για ένα ορισμένο είδος φαίνεται αναγκαίο να περιοριστεί η ποσότητα των αλιευμάτων, καθορίζεται ετησίως το σύνολο των επιτρεπομένων αλιευμάτων, ανά απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων, το διαθέσιμο για την Κοινότητα μερίδιο, καθώς και, ενδεχομένως, η απονεμουμένη στις τρίτες χώρες συνολική ποσότητα αλιευμάτων και οι ειδικές προϋποθέσεις για τη δραστηριότητα αλιεύσεως. Ο κανονισμός 3760/92 περιέχει ανάλογες διατάξεις.

7. Το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 προβλέπει, μεταξύ άλλων:

«Τα κράτη μέλη καθορίζουν, τηρώντας τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις, τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που τους έχουν παραχωρηθεί. [...]»

8. Το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 3760/92 διατυπώνει την υποχρέωση αυτή ως εξής:

«Τα κράτη μέλη ενημερώνουν ετησίως την Επιτροπή για τα κριτήρια που θέσπισαν σχετικά με την κατανομή, καθώς και για τους λεπτομερείς κανόνες σχετικά με τη χρήση των διαθέσιμων αλιευτικών δυνατοτήτων που τους χορηγήθηκαν, σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο και την κοινή αλιευτική πολιτική.»

9. Ο τίτλος Ι του κανονισμού 2241/87 του Συμβουλίου [6] έχει ως εξής: «Επιθεώρηση και έλεγχος των αλιευτικών σκαφών και των δραστηριοτήτων τους». Το άρθρο 1, παράγραφος 1, συγκεκριμενοποιεί την υποχρέωση αυτή που απορρέει από το άρθρο 5,

4 — Βλ. άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 24, σ. 1). Βλ., επίσης, άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3760/92 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού συστήματος για την αλιεία και την υδατοκαλλιέργεια (ΕΕ L 389, σ. 1), ο οποίος αντικατέστησε τον πρώτο κανονισμό από την 1η Ιανουαρίου 1993.

5 — Άρθρο 2, παράγραφοι 2, 3 και 11, του κανονισμού 170/83· άρθρο 4, παράγραφος 2, και άρθρο 8 του κανονισμού 3760/92.

6 — Κανονισμός της 23ης Ιουλίου 1987, για τη θέσπιση ορισμένων μέτρων ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες (ΕΕ L 207, σ. 1).

παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 ως εξής:

«[...] κάθε κράτος μέλος ελέγχει, στο έδαφός του και στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία του, την άσκηση της αλιείας και των συναφών δραστηριοτήτων. Επιθεωρεί τα αλιευτικά σκάφη και όλες τις δραστηριότητες των οποίων η επιθεώρηση πρέπει να επιτρέπει να εξακριβώνεται η εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, και ιδίως οι δραστηριότητες εκφόρτωσης, πώλησης και εναποθήκευσης ιχθύων και καταγραφής των εκφορτώσεων και των πωλήσεων.»

10. Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87 προβλέπει, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Η επιθεώρηση και ο έλεγχος που αναφέρονται στο άρθρο 1 πραγματοποιούνται, από κάθε κράτος μέλος και για λογαριασμό του, από υπηρεσία επιθεώρησης που ορίζει αυτό το κράτος μέλος.

Κατά την εκτέλεση του έργου που τους ανατίθεται, τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν την τήρηση των διατάξεων και των μέτρων που αναφέρονται στο άρθρο 1. Επιπλέον, ενεργούν έτσι ώστε να αποφεύγεται κάθε αδικαιολόγητη ανάμειξη στις κανονικές αλιευτικές δραστηριότητες. [...]»

11. Ο κανονισμός 2241/87 αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2847/93 [7] από την 1η Ιανουαρίου 1994. Ο τίτλος του Ι έχει ως εξής: «Επιθεώρηση και παρακολούθηση των αλιευτικών σκαφών και των δραστηριοτήτων τους». Το άρθρο 2, παράγραφος 1, επαναλαμβάνει κατ' ουσίαν τη ρύθμιση του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87. Το άρθρο 2, παράγραφος 4, προβλέπει περαιτέρω τα εξής:

«Για να εξασφαλιστεί η κατά το δυνατόν αποτελεσματικότερη και οικονομικότερη επιθεώρηση, τα κράτη μέλη συντονίζουν τις εναλλακτικές δραστηριότητές τους. Για το σκοπό αυτό, τα κράτη μέλη μπορούν να καταρτίζουν κοινά προγράμματα επιθεώρησης που να τους επιτρέπουν να επιθεωρούν τα κοινοτικά αλιευτικά σκάφη στα ύδατα τα οποία αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 3. Τα κράτη μέλη λαμβάνουν μέτρα που επιτρέπουν στις αρμόδιες αρχές τους και την Επιτροπή να αλληλοενημερώνονται τακτικά για την κτηθείσα πείρα.»

12. Η παύση των αλιευτικών δραστηριοτήτων υπόκειται στους όρους του άρθρου 11 του κανονισμού 2241/87 ή του άρθρου 21 του κανονισμού 2847/93. Οι δύο πρώτες παράγραφοι του άρθρου 11 του κανονισμού 2241/87, το οποίο υπάγεται στον τίτλο ΙΙΙ, «Απαγόρευση αλιευτικών δραστηριοτήτων», προβλέπει τα εξής:

«1. Όλα τα αλιεύματα αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων για τα οποία έχει καθορισθεί

7 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1993, για τη θέσπιση συστήματος ελέγχου της κοινής αλιευτικής πολιτικής (ΕΕ L 261, σ. 1).

ποσόστωση και τα οποία αλιεύονται από αλιευτικά σκάφη που φέρουν σημαία κράτους μέλους ή είναι νηολογημένα σε κράτος μέλος υπολογίζονται ανεξάρτητα από τον τόπο εκφόρτωσης, στην ποσόστωση του κράτους μέλους αυτού για το εν λόγω απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων.

2. Κάθε κράτος μέλος καθορίζει την ημερομηνία κατά την οποία οι αλιεύσεις αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων που υπόκεινται σε ρύθμιση ποσόστωσης και οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από αλιευτικά σκάφη που φέρουν τη σημαία του ή είναι νηολογημένα σ' αυτό θεωρούνται ότι έχουν εξαντλήσει την ποσόστωση που έχει χορηγηθεί για το εν λόγω απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων. Απαγορεύει από την ημερομηνία αυτή, προσωρινά, την αλιεία ιχθύων αυτού του αποθέματος ή αυτής της ομάδας αποθεμάτων από τα εν λόγω σκάφη, καθώς και τη διατήρηση επί του σκάφους, τη μεταφόρτωση και την εκφόρτωση, εφόσον οι αλιεύσεις πραγματοποιήθηκαν μετά την ημερομηνία αυτή, και καθορίζει την προθεσμία εντός της οποίας επιτρέπονται οι μεταφορτώσεις και οι εκφορτώσεις ή οι τελευταίες κοινοποιήσεις για τα αλιεύματα. Το μέτρο αυτό κοινοποιείται χωρίς καθυστέρηση στην Επιτροπή, η οποία ενημερώνει σχετικά τα υπόλοιπα κράτη μέλη.»

13. Οι δύο πρώτες παράγραφοι του άρθρου 21 του κανονισμού 2847/93, που υπάγονται στον τίτλο IV, «Ρύθμιση και διακοπή των αλιευτικών δραστηριοτήτων», αντιστοιχούν ευρέως στις διατάξεις του άρθρου 11, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2241/87.

14. Τέλος, οι υποχρεώσεις τις οποίες υπέχουν οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών στον τομέα των ποινικών και διοικητικών κυρώσεων, απορρέουν από το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 και από τη διάταξη που το διαδέχθηκε, δηλαδή το άρθρο 31 του κανονισμού 2847/93.

15. Το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 προβλέπει τα εξής:

«Αν, στο τέλος ελέγχου ή επιθεώρησης που πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με την παράγραφο 1, οι αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους διαπιστώνουν ότι δεν τηρούνται οι ισχύουσες ρυθμίσεις για τα μέτρα διατήρησης και ελέγχου, ασκούν ποινική ή διοικητική δίωξη κατά του πλοιάρχου του συγκεκριμένου σκάφους ή κάθε άλλου υπεύθυνου.»

16. Όσον αφορά το άρθρο 31, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2847/93, αυτό προβλέπει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε να λαμβάνονται τα κατάλληλα μέτρα, συμπεριλαμβανομένης της κίνησης διοικητικών ή δικαστικών διαδικασιών σύμφωνα με την εθνική τους νομοθεσία, κατά των υπευθύνων φυσικών ή νομικών προσώπων όταν αποδεικνύεται, ιδίως ύστερα από παρακολούθηση ή επιθεώρηση που διενεργούνται σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό, ότι δεν τηρούνται οι κανόνες της κοινής αλιευτικής πολιτικής.

2. Οι διαδικασίες που κινούνται σύμφωνα με την παράγραφο 1 πρέπει να είναι ικανές, σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας, να στερήσουν όντως τους υπεύθυνους από τα οικονομικά οφέλη της παράβασης ή να παράγουν αποτελέσματα ανάλογα με τη σοβαρότητα των παρεμβάσεων αυτών, ούτως ώστε να αποτρέψουν πράγματι περαιτέρω παραβάσεις του ίδιου είδους.»

17. Επιπλέον, το άρθρο 31, παράγραφος 3, του κανονισμού 2847/93 περιέχει ένα μη εξαντλητικό κατάλογο κυρώσεων.

III — Πραγματικά περιστατικά, διαδικασία και αιτήματα

Α — *Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία*

18. Η Επιτροπή προσάπτει κατ' ουσίαν στο Ηνωμένο Βασίλειο πολλές περιπτώσεις υπεραλιεύσεως σε σχέση προς τις χορηγηθείσες στο εν λόγω κράτος μέλος ποσοστώσεις για διάφορα ιχθυαποθέματα μεταξύ 1991 και 1994 καθώς και το 1995 και το 1996. Κατά την Επιτροπή, οι περιπτώσεις αυτές επιτρέπουν να συναχθεί το συμπέρασμα ότι τα εθνικά μέτρα διατηρήσεως και ελέγχου δεν αντα-ποκρίνονται στις απαιτήσεις της κοινοτικής ρυθμίσεως όσον αφορά τη διατήρηση και τη διαχείριση των αλιευτικών πόρων.

19. Η αιτίαση αυτή προβλήθηκε με έγγραφο οχλήσεως της 19ης Μαρτίου 1998 όσον αφορά τα έτη 1991 έως 1994 και με έγγραφο οχλήσεως της 19ης Φεβρουαρίου 1999 όσον αφορά τα έτη 1995 και 1996. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου απάντησε στα έγγραφα αυτά στις 20 Μαΐου 1998 και στις 4 Μαΐου 1999.

20. Στις 26 Αυγούστου 1999 η Επιτροπή απηύθυνε στο Ηνωμένο Βασίλειο δύο αιτιολογημένες γνώμες υπό την έννοια του άρθρου 226 ΕΚ, δεδομένου ότι εξακολουθούσε να έχει τη γνώμη ότι οι βρετανικές αρχές δεν είχαν λάβει τα κατάλληλα μέτρα για να λύσουν τα προβλήματα που αποτελούσαν αντικείμενο των αιτιάσεών της. Το Ηνωμένο Βασίλειο απάντησε στις αιτιολογημένες αυτές γνώμες με δύο έγγραφα της 2ας Δεκεμβρίου 1999.

21. Η Επιτροπή στηρίζει τις αιτιάσεις της στους ανακεφαλαιωτικούς πίνακες που επισυνάφθηκαν τόσο στα έγγραφα οχλήσεως όσο και στις αιτιολογημένες γνώμες και στο δικόγραφο, και οι οποίοι καταρτίσθηκαν κάθε έτος βάσει των στοιχείων που διαβίβασαν οι βρετανικές αρχές. Οι πίνακες αυτοί αναφέρουν, για κάθε συγκεκριμένο έτος, τα αποθέματα και τις ζώνες που αφορούν οι περιπτώσεις υπεραλιεύσεως.

22. Κατά την Επιτροπή, οι πίνακες αυτοί αποδεικνύουν ότι το Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη τις αντίστοιχες υποχρεώσεις του. Κατ' αρχάς, το Ηνωμένο Βασίλειο δεν έλαβε — ή, εν πάση περιπτώσει, δεν έλαβε εγκαίρως — τα αναγκαία μέτρα για να προλάβει τις υπερβάσεις ποσοστώσεων. Επιπλέον, ισχυρίζεται η Επιτροπή, το Ηνωμένο Βασίλειο δεν απαγόρευσε την εξακολούθηση των αλιευτικών δραστηριοτήτων, ακόμα και αφού διετάχθη η παύση τους. Επιπλέον, το Ηνωμένο Βασίλειο δεν άσκησε δίωξη κατά των υπευθύνων.

23. Στα έγγραφά του με τα οποία απάντησε στα έγγραφα οχλήσεως, το Ηνωμένο Βασίλειο αμφισβήτησε μέρος των προβληθέντων από την Επιτροπή αριθμών. Κατά την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, τα αλιεύματα σκουμπριών στη ζώνη IV για τα έτη 1991, 1993 και 1994 ήσαν πολύ λιγότερα απ' ό,τι προκύπτει από τους πίνακες της Επιτροπής. Ομοίως, τα αλιεύματα βακαλάου στις ζώνες I και IIb το 1996 ήσαν λιγότερα απ' ό,τι αναφέρει η Επιτροπή. Συνεπώς, ισχυρίζεται η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, δεν υπήρξε υπεραλίευση των οικείων ιχθυαποθεμάτων κατά τη διάρκεια των τεσσάρων αυτών ετών.

24. Το Ηνωμένο Βασίλειο εξηγεί τις διαφορές αυτές με νέες πληροφορίες που ώθησαν τις βρετανικές αρχές να διορθώσουν τα στοιχεία. Αντιθέτως, η Επιτροπή έχει τη γνώμη ότι δεν μπορούν πλέον να λαμβάνονται υπόψη τέτοιες τροποποιήσεις στοιχείων μετά την κίνηση διαδικασίας λόγω παραβάσεως. Το Ηνωμένο Βασίλειο απαντά ότι ανέφερε ήδη τις νέες αυτές πληροφορίες στα έγγραφά του της 25ης Απριλίου 1996 και της 23ης Δεκεμβρίου 1997 — και επομένως πριν από την κίνηση της διαδικασίας. Στο υπόμνημά της απαντήσεως, η Επιτροπή τονίζει ότι μόνον τα αρχικά στοιχεία μπορούν να είναι καθοριστικά για την εκτίμηση της τηρήσεως των εφαρμοστέων διατάξεων. Ανεξαρτήτως της ορθότητάς τους, τα στοιχεία αυτά αποτελούν πράγματι τη βάση των αποφάσεων ως προς την αναγκαιότητα ή όχι να ληφθούν μέτρα για τη διασφάλιση της τηρήσεως των ποσοστώσεων.

25. Εξάλλου, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, κατά τη διάρκεια της πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασίας, είχε επικαλεστεί πρακτικές δυσχέρειες κατά τη διαχείριση των ποσοστώσεων, όπως δυσμενείς μετεωρολογικές συνθήκες ή καθυστερήσεις μεταξύ των εκφορτώσεων και της διαβιβάσεως των αναφορών σχετικά με τις εκφορτωθείσες ποσότητες.

26. Επιπλέον, κατά την Επιτροπή, το Ηνωμένο Βασίλειο είχε εξηγήσει την απουσία ποινικών ή διοικητικών διώξεων κατά των υπευθύνων των παραβάσεων με το γεγονός ότι, δυνάμει του εθνικού δικαίου, οι απαγορεύσεις είχαν εφαρμογή μόνο για το μέλλον. Συνεπώς, ήταν αδύνατο να διωχθούν οι αλιείς λόγω δραστηριότητας που ασκήθηκε πριν από την έναρξη ισχύος της διαταγής απαγορεύσεως. Οι εκφορτώσεις που κατα-

γράφηκαν μετά τη διαταγή απαγορεύσεως αφορούσαν πάντως αλιεύσεις που πραγματοποιήθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος της διαταγής απαγορεύσεως.

27. Τέλος, η Επιτροπή παραπέμπει στην προσφυγή της στην υπόθεση C-454/99 όσον αφορά τα έτη 1985 έως 1988 και 1990 καθώς και στην πρόθεσή της να ασκήσει προσφυγή λόγω παραβάσεως σχετικά με την περίοδο αλιείας 1997. Το Ηνωμένο Βασίλειο τονίζει ότι άλλες διαδικασίες δεν μπορούν να έχουν καμία επίδραση στην έκβαση της παρούσας δίκης. Στο υπόμνημά της απαντήσεως, η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι η παρούσα υπόθεση πρέπει να κριθεί υπό το φως των ιδίων αυτής περιστάσεων, αλλά πάντως τονίζει ότι πρέπει να τοποθετηθεί σε γενικότερο πλαίσιο.

Β — *Αιτήματα*

28. Επειδή η Επιτροπή, βάσει των απαντήσεων των βρετανικών αρχών στις αιτιολογημένες γνώμες της, έχει τη γνώμη ότι το Ηνωμένο Βασίλειο κατά τα έτη 1991 έως 1996 δεν φρόντισε εκάστοτε για την τήρηση της κοινοτικής ρυθμίσεως όσον αφορά τη διατήρηση και τη διαχείριση των αλιευτικών πόρων, άσκησε την παρούσα προσφυγή.

29. Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Νοεμβρίου 1999, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να αναγνωρίσει ότι, όσον αφορά τα έτη 1991 έως 1996, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βορείου Ιρλανδίας:

— μη θεσπίζοντας τις κατάλληλες λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που του χορηγήθηκαν,

— μη διενεργώντας τις επιθεωρήσεις και τους λοιπούς ελέγχους που επιτάσσουν οι εφαρμοστέοι κοινοτικοί κανονισμοί,

— μη απαγορεύοντας προσωρινά τις αλιείες αφ' ής εξαντλήθηκαν οι ποσοστώσεις, και

— μη επιβάλλοντας διοικητικές ή ποινικές κυρώσεις κατά των πλοιάρχων των σκαφών που παρέβησαν τους εν λόγω κανονισμούς ή κατά οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τέτοιες παραβάσεις,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει i) από τα άρθρα 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 ή, από την 1η Ιανουαρίου 1993, 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 3760/92, καθώς και από τα άρθρα 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87 ή, από την 1η Ιανουαρίου 1994, 2 του κανονισμού 2847/93· ii) από τα άρθρα 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 ή 21 του κανονισμού 2847/93, και iii) από τα άρθρα 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 ή 31 του κανονισμού 2847/93·

2) να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

30. Το Ηνωμένο Βασίλειο ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή για τον λόγο ότι είναι αβάσιμη και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

IV — Νομική εκτίμηση

31. Στο πλαίσιο όλων των ισχυρισμών των διαδίκων εξετάζεται το ερώτημα αν η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς τις παραβάσεις που προβάλλει. Πριν από την εξέταση των επιμέρους ισχυρισμών πρέπει επομένως να εξεταστεί το ζήτημα του βάρους αποδείξεως στο πλαίσιο προσφυγής λόγω παραβάσεως που αφορά την τήρηση της κοινοτικής ρυθμίσεως όσον αφορά τη διατήρηση και τη διαχείριση των αλιευτικών πόρων.

A — *Γενικές παρατηρήσεις σχετικά με την κατανομή του βάρους αποδείξεως*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

32. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου ισχυρίζεται ότι τα αιτήματα της Επιτροπής ήσαν πολύ γενικά ενόψει των ειδικών περιπτώσεων που επικαλείται.

33. Επιπλέον, κατά το Ηνωμένο Βασίλειο, η Επιτροπή δεν απέδειξε, για κάθε έτος, ότι οι προβαλλόμενες παραβιάσεις του κοινοτικού δικαίου πράγματι διαπράχθηκαν, παρόλον ότι αυτή φέρει το βάρος αποδείξεως. Η τήρηση της αρχής της κατανομής του βάρους αποδείξεως είναι πάντως ακόμη πιο σημαντική καθόσον η καταδίκη κράτους μέλους στο πλαίσιο διαδικασίας κατ' εφαρμογήν του άρθρου 226 ΕΚ μπορεί να επιφέρει οικονομικές κυρώσεις κατ' εφαρμογήν του άρθρου 228 ΕΚ.

34. Επιπλέον, κατά το Ηνωμένο Βασίλειο, η Επιτροπή δεν απέδειξε τις περιπτώσεις υπε-

ραλιεύσεως που αυτή επικαλείται, δεδομένου ότι παρέβλεψε ότι το Ηνωμένο Βασίλειο αμφισβητεί τους αριθμούς που αυτή χρησιμοποίησε στο πλαίσιο αυτό.

35. Στο υπόμνημά της απαντήσεως, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, με το υπόμνημά του αντικρούσεως, δεν αμφισβήτησε ότι, κατά τη διάρκεια της οικείας περιόδου, συνέβησαν σημαντικές περιπτώσεις υπεραλιεύσεως. Πράγματι, δεν αμφισβήτησε είκοσι επτά από τις τριάντα μία περιπτώσεις που προέβαλε η Επιτροπή.

36. Επιπλέον, η Επιτροπή υποστηρίζει την άποψη ότι ήδη προσκομίστηκε η απόδειξη παραβάσεως της υποχρεώσεως θεσπίσεως λειτουργικού συστήματος ελέγχου για την τήρηση των ποσοστώσεων αποδεικνύοντας ότι οι κοινοτικοί στόχοι δεν κατέστη δυνατό να επιτευχθούν με τα μέτρα του οικείου κράτους μέλους και ότι η αποτυχία αυτή δεν οφείλεται σε απρόβλεπτες αιτίες. Επιπλέον, δεν είναι δυνατό να απόκειται στην Επιτροπή να αναφέρει λεπτομερώς τα μέτρα που αυτή κρίνει αναγκαία.

2. Εκτίμηση

37. Το ζήτημα της κατανομής του βάρους αποδείξεως έχει ήδη εξεταστεί στην απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001. Κατά την απόφαση αυτή «από το σημαντικό μέγεθος των αριθμών αυτών και το ότι η κατάσταση που αφορούν επαναλαμβάνεται προκύπτει ότι η υπεραλίευση δεν μπορεί παρά να είναι συνέπεια της παραβάσεως εκ μέρους των γαλλικών αρχών των υποχρεώσεών τους ελέγχου. Επομένως, η επιχειρηματολογία της Γαλλικής Κυβερνήσεως ότι η Επιτροπή στηρίζεται στην ύπαρξη απλού τεκμηρίου δεν δικαιολογείται» [8].

38. Στις προτάσεις μου στην υπόθεση C-454/99, εξέθεσα κατά πόσον η νομολογία αυτή λαμβάνει προσηκόντως υπόψη τόσο την αρχή της κατανομής του βάρους αποδείξεως στις διαδικασίες παραβάσεως όσο και τις ιδιαιτερότητες της κοινοτικής ρυθμίσεως όσον αφορά τη διατήρηση και τη διαχείριση των αλιευτικών πόρων. Για να αποφευχθούν επαναλήψεις, παραπέμπω συνεπώς στα όσα αναφέρονται εκεί [9].

39. Επομένως, όσον αφορά την προκειμένη περίπτωση, προκύπτει ότι η απόδειξη περί της επαναλήψεως των περιπτώσεων σημαντικής υπεραλιεύσεως, την οποία πρέπει λεπτομερώς να προσκομίσει η Επιτροπή, μπορεί να θεμελιώσει παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την κοινοτική ρύθμιση στον τομέα της διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων.

40. Εξάλλου, το Δικαστήριο δεν απαίτησε να αποδείξει η Επιτροπή ότι οι περιπτώσεις

8 — Απόφαση Επιτροπή κατά Γαλλίας, παρατέθηκε στην υποσημείωση 3, σκέψη 35.

9 — Προτάσεις που παρατέθηκαν στην υποσημείωση 2, σημεία 45 επ.

υπεραλιεύσεως δεν οφείλονταν σε απρόβλεπτα γεγονότα. Επομένως, το αντίστοιχο επιχείρημα της Επιτροπής μπορεί μόνο να νοηθεί υπό την έννοια ότι τα κράτη μέλη ασφαλώς οφείλουν κατ' αρχήν ένα αποτέλεσμα — δηλαδή την τήρηση των ποσοστώσεων που τους έχουν απονεμηθεί — αλλ' ότι, σε περίπτωση μη τηρήσεως, θα μπορούσαν να απαλλαγούν της ευθύνης τους προσκομίζοντας την απόδειξη απρόβλεπτων γεγονότων, υπό την έννοια μιας περιπτώσεως ανωτέρας βίας.

41. Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση εν προκειμένω ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτή η αιτίαση της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, κατά την οποία οι ειδικές περιπτώσεις που προέβαλε η Επιτροπή δεν επιτρέπουν οιοδήποτε συμπέρασμα όσον αφορά γενικές παραβάσεις των υποχρεώσεων που απορρέουν από την κοινοτική ρύθμιση.

42. Εξάλλου, η επιτυχής έκβαση της αναγνωριστικής προσφυγής της Επιτροπής δεν μπορεί να εξαρτάται από τον αριθμό των περιπτώσεων υπεραλιεύσεως. Πράγματι, το Δικαστήριο δεν οφείλει να καθορίσει πόσες περιπτώσεις υπεραλιεύσεως συνέβησαν, αλλά κατά πόσον η επανάληψη των περιπτώσεων υπεραλιεύσεως επιτρέπει το συμπέρασμα ότι το οικείο κράτος μέλος παρέβη τις υποχρεώσεις του. Αντίθετα προς τη γνώμη της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, επομένως, δεν έχει κατ' αρχήν σημασία αν επιμέρους αριθμοί αμφισβητούνται, καθόσον η Επιτροπή προσκόμισε την απόδειξη περί επαναλήψεως των περιπτώσεων υπεραλιεύσεως κατά τη διάρκεια όλης της οικείας περιόδου με την απαρίθμηση των περιπτώσεων αυτών.

43. Η δυνατότητα επιβολής οικονομικών κυρώσεων κατ' εφαρμογήν του άρθρου 228 ΕΚ δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την αρχή στην οποία βασίστηκε η απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001. Εκκινώντας από την αρχή ότι τα κράτη μέλη οφείλουν ένα αποτέλεσμα — υπό τη μορφή της τηρήσεως των αλιευτικών ποσοστώσεων που τους έχουν απονεμηθεί — δεν σημαίνει ότι δεν εφαρμόζεται η αρχή του βάρους αποδείξεως, που φέρει κατ' αρχήν η Επιτροπή σε περίπτωση παραβάσεως εκ μέρους των κρατών μελών, το γεγονός ότι δίδεται σ' αυτήν η δυνατότητα να αποδείξει τις ελλείψεις του εθνικού συστήματος ελέγχου αποδεικνύοντας την επανάληψη των περιπτώσεων υπεραλιεύσεως. Με τον τρόπο αυτό, η προπαρατεθείσα αρχή είναι σύμφωνη με την έκταση των υποχρεώσεων που υπέχουν τα κράτη μέλη στο πλαίσιο της κοινοτικής ρυθμίσεως στον τομέα της διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων.

44. Συνεπώς, στη συνέχεια πρέπει να εξεταστούν οι επιμέρους λόγοι της προσφυγής.

Β — *Μη καθορισμός καταλλήλων λεπτομερειών για τη χρήση των αλιευτικών ποσοστώσεων*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

45. Κατά την Επιτροπή, το Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από

το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 καθώς και — από την 1η Ιανουαρίου 1993 — από το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 3760/92 μη καθορίζοντας τις λεπτομέρειες για την κατάλληλη χρήση των ποσοστώσεων αλιείας. Κατά την άποψή της, στα κράτη μέλη απόκειται να καθορίζουν επαρκώς διαφοροποιημένες λεπτομέρειες ώστε να λαμβάνονται υπόψη οι δυσχέρειες που συνδέονται με τις αλιευτικές δραστηριότητες που ασκούνται επίσης εκτός των υδάτων της Κοινότητας. Επιπλέον, ισχυρίζεται η Επιτροπή, τα κράτη μέλη ήσαν υποχρεωμένα να ελέγχουν την τήρηση των λεπτομερειών αυτών.

46. Δεδομένου ότι οι Βρετανοί αλιείς αποδεδειγμένα υπερέβησαν κατά πολύ τις ποσοστώσεις που τους είχαν χορηγηθεί, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι καθορισθείσες από τις βρετανικές αρχές λεπτομέρειες δεν ήσαν κατάλληλες ή ότι οι βρετανικές αρχές δεν είχαν ελέγξει την τήρησή τους. Οι εφαρμοστέες κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών διατάξεις του εθνικού δικαίου δεν διασφάλιζαν ιδίως ότι οι ανακοινώσεις εκφορτώσεων ή των στοιχείων που απορρέουν από τα ημερολόγια καταστρώματος αξιοποιούνταν χωρίς καθυστέρηση. Αυτές επιπλέον δεν επέτρεψαν να διαταχθεί εγκαίρως η απαγόρευση των αλιευτικών δραστηριοτήτων — λαμβάνοντας υπόψη τις ήδη αλιευθείσες ποσότητες που όμως δεν είχαν ακόμη εκφορτωθεί, καθώς και το χρονικό διάστημα μεταξύ της διαταγής απαγορεύσεως και της ενάρξεως της ισχύος της. Η Επιτροπή παρατηρεί εξάλλου ότι, το 1998 και το 1999, το Ηνωμένο Βασίλειο πέτυχε να λύσει πραγματικά το πρόβλημα αυτό θεσπίζοντας αυστηρά μέτρα.

47. Σύμφωνα με τη γενική αμυντική της γραμμή[10], η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου παρατηρεί ότι οι ειδικές περιπτώσεις που αιτιάται η Επιτροπή δεν μπορούν να δικαιολογήσουν μια γενική διαπίστωση σχετικά με παράβαση των οικείων διατάξεων.

48. Συναφώς, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου παρατηρεί κατ' αρχάς ότι αυτό θα κατέληγε σε παράνομο τεκμήριο παραβάσεως της Συνθήκης[11]. Στην απόφασή του της 20ής Μαρτίου 1990[12], το Δικαστήριο απέρριψε την αιτίαση της Επιτροπής, η οποία είχε επίσης ως αντικείμενο παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, επειδή η Επιτροπή περιορίστηκε να ισχυριστεί ότι το μόνο γεγονός της υπερβάσεως των ποσοστώσεων απεδείκνυε ότι οι προπαρατεθείσες διατάξεις δεν είχαν τηρηθεί.

49. Για την περίπτωση που θα ήταν δυνατό να συναχθεί από τις υπερβάσεις ποσοστώσεων παράβαση των εφαρμοστέων διατάξεων, το Ηνωμένο Βασίλειο τονίζει ότι οι περισσότερες από τις περιπτώσεις υπεραλιεύσεως που αιτιάται η Επιτροπή αντιπροσωπεύουν υπεραλίευση κάτω του 5 % της οικείας ποσοστώσεως. Δυνάμει του

10 — Βλ., πιο πάνω, τα σημεία 32 επ.

11 — Στο πλαίσιο αυτό, παραθέτει την απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 1996, C-61/94, Επιτροπή κατά Γερμανίας (Συλλογή 1996, σ. I-3989, σκέψη 61), κατά την οποία «η Επιτροπή οφείλει, στο πλαίσιο της προβλεπομένης στο άρθρο 169 της Συνθήκης διαδικασίας, να αποδεικνύει ότι στοιχειοθετείται η φερομένη παράβαση και δεν μπορεί να στηρίζεται σε οποιοδήποτε τεκμήριο».

12 — Υπόθεση C-62/89, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1990, σ. I-925, σκέψεις 35 έως 38).

άρθρου 3, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 847/96 [13], «τα κράτη μέλη μπορούν να υπερβαίνουν κατά 5 % τις επιτρεπόμενες εκφορτώσεις». Λαμβάνοντας υπόψη τον κανόνα αυτό, η Επιτροπή απέδειξε στην πραγματικότητα μόνο δύο έως έξι περιπτώσεις σημαντικής υπεραλιεύσεως ανά έτος κατά τη διάρκεια της οικείας περιόδου. Συνεπώς, οι περιπτώσεις υπεραλιεύσεως πρέπει να θεωρούνται ως μεμονωμένες ειδικές περιπτώσεις, οι οποίες δεν επιτρέπουν να συναχθεί ότι το βρετανικό σύστημα ελέγχου ήταν ελαττωματικό στο σύνολό του.

50. Στο υπόμνημά της απαντήσεως, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η υπό εξέταση περίοδος προηγήθηκε της ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 847/96. Εξάλλου, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου δεν αμφισβήτησε είκοσι τρεις περιπτώσεις σημαντικής υπεραλιεύσεως [14], κατά τη διάρκεια όλης της υπό κρίση περιόδου, πράγμα το οποίο αρκεί για να αποδειχθεί παράβαση των εφαρμοστέων διατάξεων.

51. Ως προς το ερώτημα αν τα σχετικά με τις τέσσερις περιπτώσεις υπεραλιεύσεως αμφισβητούμενα στοιχεία μπορούσαν να διορθωθούν εκ των υστέρων, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το Ηνωμένο Βασίλειο, κατά τη διάρκεια της πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασίας, δεν δικαιολόγησε ούτε απέδειξε την ανάγκη διορθώσεως με τη βοήθεια αποδεικτικών στοιχείων. Εξάλλου, η Επιτροπή επικαλείται την αρχή της ασφάλειας δικαίου η οποία, κατ' αυτήν, παραβιάζεται αν το οικείο κράτος μέλος, μέσω μεταγενέστερης διορθώσεως των αρχικών αυτών στοιχείων, είχε τη δυνατότητα να αυξήσει τις ποσοστώσεις που του είχαν χορηγηθεί για το επόμενο έτος στο πλαίσιο της πολυετούς διαχειρίσεως των ποσοστώσεων, εφαρμοστέας στο εξής, μειώνοντας τις ποσότητες υπεραλιεύσεως προς μεταφορά.

2. Εκτίμηση

52. Από την απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001 [15] πρέπει να συναχθεί ότι η Επιτροπή μπορεί να αποδείξει παράβαση της υποχρεώσεως που απορρέει από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, δηλαδή της υποχρεώσεως καθορισμού των λεπτομερειών για την κατάλληλη χρήση των αλιευτικών ποσοστώσεων, αποδεικνύοντας επαναλαμβανόμενες περιπτώσεις σημαντικής υπεραλιεύσεως. Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο παρέπεμψε ρητώς στην απόφαση Επιτροπή κατά Γαλλίας [16] και τόνισε ότι τα πραγματικά περιστατικά, που κατά την τελευταία αυτή απόφαση πρέπει να αναφερθούν λεπτομερώς, υπάρχουν στην εμπεριστατωμένη επιχειρηματολογία της Επιτροπής σχετικά με την επανάληψη των περιπτώσεων υπεραλιεύσεως.

53. Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι, κάθε έτος, πολλές περιπτώσεις υπεραλιεύσεως έλαβαν χώρα. Η

13 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 6ης Μαΐου 1996, που αφορά τη θέσπιση συμπληρωματικών όρων για την ετήσια διαχείριση των TAC και των ποσοστώσεων (ΕΕ L 115, σ. 3).

14 — Επί των τριάντα μία περιπτώσεων που προσάπτει η Επιτροπή στο Ηνωμένο Βασίλειο, αυτό αμφισβητεί τους αριθμούς σε τέσσερις περιπτώσεις (βλ., πιο πάνω, σημείο 35). Το επιχείρημα της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου σχετικά με τον κανονισμό 847/96 αφορά τέσσερις άλλες περιπτώσεις.

15 — Προπαρατέθηκε στην υποσημείωση 3.

16 — Απόφαση της 20ής Μαρτίου 1990, παρατέθηκε στην υποσημείωση 12.

παραπομπή της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου στο άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 847/96 δεν αλλάζει τίποτε ως προς αυτό, δεδομένου ότι ο κανονισμός αυτός δεν έχει εφαρμογή στις εξεταζόμενες εδώ αλιευτικές περιόδους [17]. Πρέπει συμπληρωματικώς να παρατηρηθεί ότι η δυνατότητα την οποία παρέχει ο κανονισμός αυτός για την πραγματοποίηση «ομαλοποιήσεως» των στατιστικών αλιείας χάρη σε μια πολυετή διαχείριση του συνόλου των επιτρεπομένων αλιευμάτων (TAC) και των ποσοστώσεων δεν επηρεάζει τη διαπίστωση περί υπεραλιεύσεως [18].

54. Στο πλαίσιο αυτό, δεν φαίνεται να είναι αποφασιστικής σημασίας για την απόφαση το γεγονός ότι και οι σχετικοί με τις επιμέρους ειδικές υπεραλιεύσεις αριθμοί αποτελούν αντικείμενο της διαφοράς.

55. Επιπλέον, πρέπει να διαπιστωθεί ότι το Ηνωμένο Βασίλειο μπορούσε κάλλιστα να έχει προσκομίσει την απόδειξη ότι οι αριθμοί της Επιτροπής δεν αντιστοιχούσαν με τα πραγματικά στοιχεία. Η Επιτροπή ορθώς παρατηρεί ότι η μεταγενέστερη διόρθωση των στοιχείων δεν μπορούσε να επηρεάσει την εκτίμηση της τηρήσεως ορισμένων υποχρεώσεων που απορρέουν από την κοινοτική ρύθμιση στον τομέα της διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων, δεδομένου ότι τόσον οι εθνικές αρχές όσο και οι υπηρεσίες της Επιτροπής οφείλουν να αποφασίζουν βάσει των στοιχείων που διαθέτουν. Συνεπώς, μπορεί κάλλιστα να σκεφθεί κανείς ότι ένα κράτος μέλος θα καταδικαστεί λόγω αδρανείας παρά την επικειμένη εξάντληση ορισμένων αλιευτικών ποσοστώσεων, διότι τα στοιχεία που διέθετε τον χρόνο εκείνο έδειχναν το επικείμενο της εξαντλήσεως. Στο πλαίσιο αυτό, πάντως, ανάλογα με την ένταση της υποχρεώσεως [19] (δηλαδή να επιτευχθεί ένα αποτέλεσμα υπό τη μορφή της τηρήσεως των χορηγηθεισών ποσοστώσεων), πρέπει να ληφθεί ως βάση η κατ' αρχήν πρόνοια για να καταστεί δυνατή η επίτευξη του επιδιωκομένου αυτού αποτελέσματος. Πρέπει να διακρίνεται η περίπτωση αυτή από το ερώτημα αν πράγματι υπήρξε υπεραλίευση.

56. Συνεπώς, η προσφυγή της Επιτροπής πρέπει να γίνει δεκτή και να διαπιστωθεί ότι το Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 και από το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού 3760/92, καθόσον δεν θέσπισε τις κατάλληλες λεπτομέρειες για τη χρήση των ποσοστώσεων που του είχαν χορηγηθεί για τις αλιευτικές περιόδους από το 1991 έως το 1996.

17 — Δυνάμει του άρθρου 6 του κανονισμού, ο τελευταίος άρχισε να ισχύει την 1η Ιανουαρίου 1997.

18 — Το άρθρο 3, παράγραφος 2, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 847/96 προβλέπει ρητώς τα εξής: «Ωστόσο, τα αλιεύματα αυτά θεωρούνται ως υπερβάσεις των επιτρεπομένων εκφορτώσεων για την εφαρμογή των μειώσεων που προβλέπονται στο άρθρο 5».

19 — Βλ., πιο πάνω, σημείο 40.

Γ — *Επί της απουσίας μέτρων ελέγχου κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87 και του άρθρου 2 του κανονισμού 2847/93*

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

57. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το άρθρο 1 του κανονισμού 2241/87 και, για την περίοδο από την 1η Ιανουαρίου 1994, το άρθρο 2 του κανονισμού 2847/93 επέβαλλαν στα κράτη μέλη ακριβέστερες υποχρεώσεις, όσον αφορά την τήρηση της κοινοτικής ρυθμίσεως στον τομέα της διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων, από αυτές που προέβλεπαν οι κανονισμοί 170/83 και 3760/92. Κατ' αυτήν, τα θεσπισθέντα κατ' εφαρμογήν των άρθρων αυτών μέτρα έπρεπε να εξασφαλίζουν ότι οι αλιείς ανακοινώνουν στις αρμόδιες αρχές το σύνολο των αλιευμάτων τους [20]. Επιπλέον, κατά την Επιτροπή, τα μέτρα αυτά όφειλαν να επιτρέπουν ταχεία εξέταση των στοιχείων αυτών, ώστε να είναι δυνατό, ενδεχομένως, να διαταχθεί η παύση των αλιευτικών δραστηριοτήτων ως προς ορισμένο απόθεμα για να προληφθεί η υπέρβαση των ποσοστώσεων.

58. Από την προσπάθεια του Ηνωμένου Βασιλείου να πετύχει μεταγενέστερη διόρθωση των στοιχείων αυτών από την Επιτροπή, η Επιτροπή συνάγει ότι το χρησιμοποιηθέν από το Ηνώμενο Βασίλειο σύστημα κατά τη διάρκεια των ετών 1991 έως 1996 δεν μπορούσε να παράσχει ακριβή στοιχεία ως προς την κατάσταση των αλιευμάτων.

59. Το Ηνωμένο Βασίλειο προσβάλλει το συμπέρασμα αυτό της Επιτροπής και, αναφερόμενο στα θεσπισθέντα μέτρα, αμφισβητεί την παράβαση των υποχρεώσεων που υπέχει από τις προπαρατεθείσες διατάξεις.

2. Εκτίμηση

60. Κατ' αρχάς πρέπει να παρατηρηθεί ότι το Δικαστήριο, με την απόφασή του στην υπόθεση Επιτροπή κατά Γαλλίας, εξέτασε την παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87 σε σχέση με το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 [21]. Με τον τρόπο αυτό, το Δικαστήριο εφάρμοσε τις ήδη αναφερθείσες αρχές σχετικά με το βάρος αποδείξεως [22]. Αντίθετα προς τον ισχυρισμό της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, από την επανάληψη των περιπτώσεων υπεραλιεύσεως μπορούν κάλλιστα να συνα-

20 — Κανονισμός (ΕΟΚ) 2807/83 της Επιτροπής, της 22ας Σεπτεμβρίου 1983, για τον καθορισμό των ειδικών λεπτομερειών που αφορούν την καταγραφή πληροφοριών σχετικά με τα αλιεύματα των κρατών μελών (ΕΕ L 276, σ. 1).

21 — Απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001, παρατέθηκε στην υποσημείωση 3· παράβαση του άρθρου 2 του κανονισμού 2847/93 αποκλείεται, δεδομένου ότι η προσφυγή λόγω παραβάσεως αφορά μόνο τα έτη 1988 και 1990.

22 — Βλ., πιο πάνω, σημεία 37 επ.

χθούν συμπεράσματα ως προς την τήρηση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις προπαρατεθείσες διατάξεις. Βάσει της δικογραφίας, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή απέδειξε την επανάληψη περιπτώσεων υπεραλιεύσεως κατά τη διάρκεια της υπό εξέταση περιόδου [23].

61. Πρέπει εξάλλου να συμφωνήσω με την άποψη της Επιτροπής, κατά την οποία το αίτημα της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου προς την Επιτροπή, να προβεί σε μεταγενέστερη διόρθωση των στοιχείων που αυτή διέθετε, δεν συνηγορεί υπέρ της τηρήσεως των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις προπαρατεθείσες διατάξεις. Στις προτάσεις μου στην υπόθεση C-454/99 [24], ήδη τόνισα τη σημασία των αξιόπιστων στοιχείων σχετικά με τα αλιεύματα, στο πλαίσιο των στόχων της κοινοτικής ρυθμίσεως στον τομέα της διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων [25]. Αν, σύμφωνα με δική του ομολογία, ένα κράτος μέλος συγκέντρωσε μη αξιόπιστα στοιχεία, τείνει κανείς να υποθέσει ότι δεν έλεγξε προσηκόντως την υποχρέωση ανακοινώσεως των αλιέων. Ασφαλώς πρέπει, κατ' αρχήν, να γίνει ευνοϊκά δεκτή η προσπάθεια του οικείου κράτους μέλους για τη διόρθωση των ανακριβών στοιχείων· πάντως, αυτό θα έπρεπε να γίνει σε χρόνο κατά τον οποίο μπορούσαν ακόμη να χρησιμοποιηθούν τα διορθωθέντα στοιχεία για τη διαχείριση των αλιευτικών πόρων.

62. Με τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς ότι η επανάληψη των περιπτώσεων υπεραλιεύσεως κατά τη διάρκεια των ετών 1991 έως 1996 οφειλόταν σε ανεπαρκή έλεγχο. Εξάλλου, παρατήρησε ότι, σε πολλές περιπτώσεις, δεν υπήρξε εθνική διαταγή περί παύσεως των δραστηριοτήτων αλιείας και ότι, στις περιπτώσεις που δόθηκε μια τέτοια διαταγή, οι εκφορτώσεις συνεχίστηκαν και μετά τη διαταγή αυτή. Ούτε αυτό συνηγορεί υπέρ της τηρήσεως των υποχρεώσεων ελέγχου του κράτους μέλους, πολύ περισσότερο μάλιστα που τα προβλήματα, όπως αυτά που έθεσε η Επιτροπή [26], μπορούσαν προδήλως να έχουν βρει μεταγενεστέρως μια λύση. Τέλος, το ίδιο το Ηνωμένο Βασίλειο δέχθηκε ότι μέρος των στοιχείων του χρειάζονταν διόρθωση, ώστε μπορεί να συναχθεί από αυτό ότι οι βρετανικές αρχές δεν διέθεταν, στις περιπτώσεις αυτές, κανένα αξιόπιστο στοιχείο για να διατάξουν εγκαίρως την παύση των αλιευτικών δραστηριοτήτων. Συνεπώς, η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς την παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87 και από το άρθρο 2 του κανονισμού 2847/93.

63. Συνεπώς, διαπιστώνεται ότι το Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87 και από το άρθρο 2 του κανονισμού 2847/93, καθόσον δεν μερίμνησε για την τήρηση της κοινοτικής ρυθμίσεως στον τομέα της διατηρήσεως και διαχειρί-

23 — Βλ., πιο πάνω, σημείο 53.

24 — Παρατέθηκαν στην υποσημείωση 2.

25 — Βλ., μεταξύ άλλων, το σημείο 69 των προτάσεών μου.

26 — Βλ., πιο πάνω, σημείο 46.

σεως των αλιευτικών πόρων μη προβαίνοντας σε επαρκή έλεγχο των αλιεύσεων και σε κατάλληλο έλεγχο των εκφορτώσεων και των καταγραφών των αλιευμάτων.

Δ — Επί της καθυστερημένης απαγορεύσεως των αλιευτικών δραστηριοτήτων

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

64. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 11 του κανονισμού 2241/87 και, από την 1η Ιανουαρίου 1994, από το άρθρο 21 του κανονισμού 2847/93, καθόσον δεν απαγόρευσε την αλιεία μέχρι νέας διαταγής οσάκις οι ποσοστώσεις είχαν εξαντληθεί. Κατά την Επιτροπή, από τις αποφάσεις της 20ής Μαρτίου 1990[27] και της 31ης Ιανουαρίου 1991, Επιτροπή κατά Γαλλίας[28], προκύπτει ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να λαμβάνουν εγκαίρως όλα τα αναγκαία μέτρα για να αποφεύγεται η υπέρβαση των οικείων ποσοστώσεων, ώστε να εξασφαλίζεται η τήρηση των ποσοστώσεων που χορηγήθηκαν στα κράτη μέλη με σκοπό τη διατήρηση των αλιευτικών πόρων. Επιπλέον, από τις αποφάσεις αυτές προκύπτει ότι το οικείο κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλείται πρακτικές δυσχέρειες για να δικαιολογεί τη μη τήρηση των υποχρεώσεων που αυτό έχει.

65. Αντιθέτως, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου ισχυρίζεται ότι δεν αποκλείονται διαφορές μεταξύ των αριθμών στους οποίους βασίστηκε η Επιτροπή και των δικών του αριθμών, τους οποίους διέθετε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών. Οι διαφορές αυτές οφείλονταν, αφενός, στο σύστημα καταγραφής των στοιχείων και, αφετέρου, μεταξύ άλλων, στις εκφορτώσεις σε τρίτες χώρες, οι οποίες ανακοινώθηκαν στο Ηνωμένο Βασίλειο από τους πλοιάρχους, ενώ η Επιτροπή διαθέτει αριθμούς των αρμοδίων υπηρεσιών σε κάθε κράτος. Εξάλλου, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου θεωρεί ότι η αναγνώριση την οποία ζητεί η Επιτροπή είναι υπερβολικά γενική, πολύ περισσότερο που, κατά τη διάρκεια της οικείας περιόδου, είχε διασφαλίσει την τήρηση του μεγαλύτερου αριθμού των ποσοστώσεων.

66. Στο υπόμνημά της απαντήσεως, η Επιτροπή επιβεβαιώνει τους ισχυρισμούς της και παρατηρεί ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, η διαταγή περί απαγορεύσεως των αλιευτικών δραστηριοτήτων άρχισε να ισχύει μόνον πολλές εβδομάδες μετά την εξάντληση της οικείας ποσοστώσεως, πράγμα το οποίο, στις περιπτώσεις αυτές, δείχνει ότι τα μέτρα δεν ελήφθησαν εγκαίρως.

2. Εκτίμηση

67. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου[29], τα κράτη μέλη υποχρεούνται,

27 — Απόφαση Επιτροπή κατά Γαλλίας, παρατέθηκε στην υποσημείωση 12.

28 — Υπόθεση C-244/89 (Συλλογή 1991, σ. I-163).

29 — Βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001, Επιτροπή κατά Γαλλίας, παρατέθηκε στην υποσημείωση 3, καθώς και τις παραπομπές που γίνονται σ' αυτήν.

δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 2241/87, ήδη πριν από την εξάντληση των ποσοστώσεων, να λαμβάνουν δεσμευτικά μέτρα περί απαγορεύσεως οποιασδήποτε αλιευτικής δραστηριότητας μέχρις νέας διαταγής. Στο άρθρο 21 του κανονισμού 2847/93 θεμελιώνεται η ίδια υποχρέωση των κρατών μελών από την 1η Ιανουαρίου 1994.

68. Τόσο στο πλαίσιο της πριν από την άσκηση της προσφυγής διαδικασίας όσο και κατά τη διάρκεια της γραπτής διαδικασίας, η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου εξήγησε την απουσία διαταγής περί απαγορεύσεως των αλιευτικών δραστηριοτήτων, ή τον χρόνο κατά τον οποίο θεσπίστηκαν οι διαταγές αυτές, μαζί με τις διαφορές στοιχείων που ήδη αναφέρθηκαν, με το γεγονός ότι οι μετεωρολογικές συνθήκες, η υπαγωγή αλιευμάτων σε ορισμένες ποσοστώσεις και οι διακυμάνσεις των ποσοτήτων είχαν καταστήσει δυσκολότερη την καταγραφή των εκφορτώσεων και επομένως, ενδεχομένως, την έγκαιρη θέσπιση απαγορευτικής διαταγής.

69. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλείται πρακτικές δυσχέρειες για να δικαιολογεί τη μη θέση σε εφαρμογή αποτελεσματικού μηχανισμού ελέγχου. Αντίθετα, εναπόκειται στα κράτη μέλη, που είναι επιφορτισμένα με την εκτέλεση των κοινοτικών ρυθμίσεων στον τομέα των προϊόντων αλιείας, να υπερνικούν τις δυσχέρειες αυτές λαμβάνοντας τα κατάλληλα μέτρα [30].

70. Για τον λόγο αυτό αποκλείεται η επίκληση πρακτικών δυσχερειών — όπως οι εκφορτώσεις σε τρίτες χώρες, ή οι διακυμάνσεις των ποσοτήτων που εκφορτώθηκαν σε άλλα κράτη μέλη ή σε τρίτες χώρες, τις οποίες ανέφερε η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου. Αυτό ισχύει ακόμη περισσότερο καθ' όσον οι εν λόγω δυσχέρειες δεν ήσαν, σε καμία περίπτωση, ανυπέρβλητες και οι κοινοτικές διατάξεις έχουν ρυθμίσει τη διαβίβαση στοιχείων μεταξύ κρατών μελών καθώς και μεταξύ των τελευταίων και των τρίτων χωρών [31].

71. Στις περιπτώσεις κατά τις οποίες εκδόθηκε διαταγή απαγορεύσεως, η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς, με τη βοήθεια των ποσοτήτων που είχαν αλιευθεί κατά τον χρόνο της ενάρξεως της ισχύος της διαταγής απαγορεύσεως, ότι το Ηνωμένο Βασίλειο δεν είχε διατάξει εγκαίρως προσωρινή απαγόρευση των αλιευτικών δραστηριοτήτων πριν από την εξάντληση των οικείων ποσοστώσεων που του είχαν χορηγηθεί.

72. Απ' όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 και, από την 1η Ιανουαρίου 1994, από το άρθρο 21 του κανονισμού 2847/93, καθόσον δεν απαγόρευσε την αλιεία ορισμένων αποθεμάτων, ή δεν την απαγόρευσε εγκαίρως, όταν φάνηκε ότι οι αντίστοιχες ποσοστώσεις είχαν εξαντληθεί με τις αλιεύσεις.

30 — Βλ. αποφάσεις της 1ης Φεβρουαρίου 2001, Επιτροπή κατά Γαλλίας (παρατέθηκε στην υποσημείωση 3, σκέψη 44)· της 7ης Δεκεμβρίου 1995, C-52/95, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1995, σ. I-4443), και της 20ής Μαρτίου 1990, Επιτροπή κατά Γαλλίας (παρατέθηκε στην υποσημείωση 12).

31 — Βλ., για παράδειγμα, τα άρθρα 7 και 9 του κανονισμού 2241/87.

Ε — *Απουσία ποινικών ή διοικητικών κυρώσεων*

Πρακτικές δυσχέρειες, όπως οι δυσχέρειες αποδείξεως ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την παράλειψη των βρετανικών αρχών.

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

73. Κατά την Επιτροπή, τα προβλεπόμενα από το άρθρο 1 του κανονισμού 2241/87 και από το άρθρο 31 του κανονισμού 2847/93 μέτρα, σχετικά με τους υπευθύνους παραβάσεων των διατάξεων περί μέτρων διατηρήσεως και ελέγχου, περιλαμβάνουν την άσκηση ποινικών ή διοικητικών διώξεων κατά των προσώπων αυτών[32]. Στο πλαίσιο αυτό τονίζει τη σημασία της υποχρεώσεως αυτής για τη διατήρηση των αλιευτικών πόρων. Κατ' αυτήν, το άρθρο 31 του κανονισμού 2847/93 διατύπωσε την υποχρέωση αυτή ακόμη σαφέστερα, καθόσον απαιτεί οι κυρώσεις να μπορούν να στερήσουν τους υπευθύνους από τα οικονομικά οφέλη των παραβάσεών τους.

74. Παραπέμποντας στις περιπτώσεις υπεραλιεύσεως που ανέφερε, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, σε πολλές περιπτώσεις, τα αλιεύματα ανακοινώθηκαν επίσης μετά τη θέσπιση της διαταγής απαγορεύσεως των αλιευτικών δραστηριοτήτων. Κατά την Επιτροπή, αυτό αποτελεί ένδειξη για το ότι οι οικείες διαταγές δεν τηρήθηκαν, χωρίς αυτό να έχει συνέπειες για τους υπευθύνους.

75. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, από την πλευρά της, ισχυρίζεται ότι, κατά τη διάρκεια όλης της συγκεκριμένης περιόδου, ακολούθησε την πολιτική της ασκήσεως διώξεων σε όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες οι αποδείξεις ήσαν επαρκείς για την ποινική καταδίκη. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου παραπέμπει στον κατάλογο των ασκηθεισών διώξεων, συνημμένο στο υπόμνημά της αντικρούσεως, καθώς και στις ειδοποιήσεις σχετικά με τα σκάφη που δεν έλαβαν υπόψη διαταγή απαγορεύσεως των αλιευτικών δραστηριοτήτων ή που ενήργησαν σε ζώνες για τις οποίες το Ηνωμένο Βασίλειο δεν διέθετε ποσοστώσεις.

76. Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου εξετάζει στη συνέχεια επιμέρους παραδείγματα. Με την ευκαιρία αυτή τονίζει ότι καταδίκες αποκλείστηκαν μεταξύ άλλων οσάκις δεν ήταν δυνατό να αναγνωριστούν επαρκώς οι υπεύθυνοι. Σε μερικές περιπτώσεις κινήθηκαν διοικητικές διαδικασίες με σκοπό να αφαιρεθούν από τις ποσοστώσεις που χορηγήθηκαν για το επόμενο έτος στους υπευθύνους οι ποσότητες που αλιεύθηκαν μετά την εξάντληση των οικείων ποσοστώσεων. Σε άλλες περιπτώσεις, τέλος, το Ηνωμένο Βασίλειο ισχυρίζεται ότι συνειδητά δεν κίνησε διαδικασία, εν μέρει διότι οι βρετανικές αρχές είχαν επιτρέψει την υπεραλίευση ενόψει του σχεδίου ανταλλαγής ποσοστώσεων με την Ομοσπονδιακή Δημο-

32 — Στο μέτρο που αυτό δεν προκύπτει απ' ευθείας από το κείμενο των οικείων διατάξεων, μπορεί πάντως να συναχθεί από το άρθρο 10 ΕΚ.

κρατία της Γερμανίας — πράγμα το οποίο τελικώς δεν επιτεύχθηκε. Κατά την Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, δεν κινήθηκε καμία διαδικασία στις περιπτώσεις κατά τις οποίες οι αποδείξεις αποδείχθηκαν ανεπαρκείς κατά το εθνικό δίκαιο.

77. Στο υπόμνημά της απαντήσεως, η Επιτροπή τονίζει το γεγονός ότι ο αριθμός των κινηθεισών διαδικασιών δεν έχει σχέση με την ένταση της υπεραλιεύσεως. Επιπλέον, κατά την Επιτροπή, από τον κατάλογο που υπέβαλε το Ηνωμένο Βασίλειο δεν προέκυπτε ότι κινήθηκαν διαδικασίες σε κάθε περίπτωση υπεραλιεύσεως. Επιπλέον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί να καταλάβει γιατί κινήθηκαν αναλογικώς λίγες διαδικασίες, παρ' όλον ότι πραγματοποιήθηκαν αλιεύσεις μετά τη θέσπιση των διαταγών απαγορεύσεως των αλιευτικών δραστηριοτήτων, όπως αποδείχθηκε.

2. Εκτίμηση

78. Η ύπαρξη υποχρεώσεως των κρατών μελών να ασκούν ποινικές ή διοικητικές διώξεις σε περίπτωση μη τηρήσεως των σχετικών με τα μέτρα διατηρήσεως και ελέγχου διατάξεων, τόσο κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87, όσο και του άρθρου 31 του κανονισμού 2847/93 δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων.

79. Πρέπει να εξεταστεί αν το επιχείρημα του Ηνωμένου Βασιλείου μπορεί να αποδυναμώσει τις αιτιάσεις της Επιτροπής.

80. Στις προτάσεις μου της 5ης Μαρτίου 2002 στην υπόθεση C-454/99 [33], εξήγησα ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή φέρει κατ' αρχήν το βάρος αποδείξεως δεν αποκλείει υποχρέωση των κρατών μελών να ανακοινώνουν τα μέτρα που έλαβαν [34].

81. Στο υπόμνημά του αντικρούσεως, το Ηνωμένο Βασίλειο δέχθηκε ότι άσκησε διώξεις κατά των υπευθύνων για παραβάσεις μόνο σε μερικές περιπτώσεις. Συνεπώς, μπόρεσε να κάνει πιστευτό ότι κίνησε τουλάχιστον μερικές διαδικασίες κατά των υπευθύνων παραβάσεων. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό, υπό τη μορφή αυτή, το αίτημα της Επιτροπής να αναγνωριστεί γενική παράβαση της υποχρεώσεως του Ηνωμένου Βασιλείου να ασκήσει ποινικές ή διοικητικές διώξεις κατά των υπευθύνων παραβάσεων.

82. Πάντως, πρέπει να εξεταστεί αν το Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη τις υποχρεώσεις

33 — Παρατέθηκαν στην υποσημείωση 2, σημεία 94 επ.

34 — Βλ., συναφώς, μεταξύ άλλων, το άρθρο 4 του κανονισμού 2241/87: «Τα κράτη μέλη ανακοινώνουν, κατά τακτά διαστήματα, στην Επιτροπή τις πληροφορίες για [...] τα μέτρα που έλαβαν για τις παραβάσεις αυτές».

του καθόσον, σε άλλες περιπτώσεις, δεν ενήργησε κατά των υπευθύνων της υπεραλιεύσεως.

83. Δεν μπορώ να συμφωνήσω με τη δήλωση της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου ότι αποκλειόταν η υποχρέωση ασκήσεως ποινικής ή διοικητικής διώξεως διότι οι αποδείξεις δεν ήταν επαρκείς κατά το εσωτερικό δίκαιο. Πράγματι, η αποδεικτική αυτή ανεπάρκεια μπορεί να οφειλόταν στο γεγονός ότι οι εθνικές αρχές δεν είχαν επαρκώς ελέγξει την αλιεία και τις συναφείς δραστηριότητες κατά παράβαση των κοινοτικών υποχρεώσεων. Συνεπώς, το επιχείρημα αυτό καταλήγει τελικώς στο να επιδιώκεται να δικαιολογηθεί νέα παραβίαση του κοινοτικού δικαίου με προγενέστερη παραβίαση. Εξάλλου, όσον αφορά τις εθνικές προϋποθέσεις σχετικά με την ποινική δίωξη, το Δικαστήριο έκρινε ήδη ότι «κατά πάγια νομολογία, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλεστεί διατάξεις, πρακτικές ή καταστάσεις της εσωτερικής έννομης τάξεως, προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και προθεσμιών που απορρέουν από κανόνες του κοινοτικού δικαίου» [35].

84. Η αρχή αυτή μπορεί επίσης να εφαρμοστεί στα παραδείγματα που παρέθεσε η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου: η εμπιστοσύνη σε σχέδιο ανταλλαγής ποσοστώσεων δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη μη άσκηση ποινικών ή διοικητικών διώξεων κατά των υπευθύνων όπως ούτε και η παραπομπή σε παρεπόμενες αλιεύσεις [36]. Επιπλέον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο κατάλογος των διαδικασιών που κινήθηκαν κατ' εφαρμογήν των οικείων διατάξεων, τον οποίο συνέταξε η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, δεν παρέχει κανένα στοιχείο ως προς το ερώτημα αν κινήθηκε διαδικασία κατά όλων των υπευθύνων παραβάσεων, ή τουλάχιστον κατά σημαντικού αριθμού υπευθύνων παραβάσεων.

85. Συνεπώς, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 και το άρθρο 31 του κανονισμού 2847/93, καθόσον άσκησε ανεπαρκή μόνον αριθμό διοικητικών ή ποινικών διώξεων κατά των υπευθύνων παραβάσεων.

V — Επί των δικαστικών εξόδων

86. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Επειδή το Ηνωμένο Βασίλειο ηττήθηκε κατ' ουσίαν με την επιχειρηματολογία του και η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη του, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

35 — Απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2001, Επιτροπή κατά Γαλλίας, παρατέθηκε στην υποσημείωση 3, σελίδα 54.

36 — Πρόκειται για τυχαίες αλιεύσεις στο πλαίσιο των αλιευτικών δραστηριοτήτων.

VI — Πρόταση

87. Για τους λόγους αυτούς ζητώ από το Δικαστήριο να αποφασίσει:

«1) Όσον αφορά τα έτη μεταξύ 1991 και 1996, το Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει i) από το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων, ή (από την 1η Ιανουαρίου 1993) από το άρθρο 9, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3760/92 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού συστήματος για την αλιεία και την υδατοκαλλιέργεια, καθώς και από τα άρθρα 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη θέσπιση ορισμένων μέτρων ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες, ή (από την 1η Ιανουαρίου 1994) από το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2847/93 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1993, για τη θέσπιση συστήματος ελέγχου της κοινής αλιευτικής πολιτικής· ii) από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 ή από το άρθρο 21 του κανονισμού 2847/93· iii) από το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 ή από το άρθρο 31 του κανονισμού 2847/93,

— μη θεσπίζοντας τις κατάλληλες λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που του χορηγήθηκαν,

— μη διενεργώντας τις επιθεωρήσεις και τους λοιπούς ελέγχους που επιτάσσουν οι εφαρμοστέοι κοινοτικοί κανονισμοί,

— μη απαγορεύοντας προσωρινά τις αλιείες αφ' ής εξαντλήθηκαν οι ποσοστώσεις, και

— λαμβάνοντας μόνο σε ανεπαρκή αριθμό περιπτώσεων διοικητικά ή ποινικά μέτρα κατά των πλοιάρχων των πλοίων που παρέβησαν τους κανονισμούς ή κατά οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τέτοια παράβαση.

2) Καταδικάζει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.»